

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **AGROVAS MORAVA, s. r. o.**, se sídlem Braunova 902/11, 150 00 Praha 5 – Smíchov, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, 796 01 Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalovaný dne 24. června 2014 doručil žalobci výzvu k odstranění pochybností u daně z přidané hodnoty a na jejím základě následně zahájil postup k odstranění pochybností ve vztahu ke zdaňovacímu období duben 2014. Dne 8. července 2014 žalobce žalovanému předložil podklady prokazující jeho nárok na odpočet za příslušné období. Zároveň žalovaného seznámil s charakterem svého podnikání (pěstování zemědělských plodin), jenž odůvodňuje skutečnost, že žalobce po většinu roku nevykazuje žádná zdanitelná plnění; jedinou výjimkou jsou období, kdy dochází k prodeji vypěstovaných plodin. Po skončení jednání žalobce předložil žalovanému podklady prokazující jeho nárok na odpočet za období květen 2014 tak, aby předešel zahájení postupu k odstranění pochybností. Navzdory tomu žalovaný dne 23. července 2014 doručil žalobci výzvu k odstranění pochybností u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2014.

Žalobce ve vydání této výzvy spatřuje nezákonný zásah, a své tvrzení opírá o následující důvody:

Postup žalovaného je v rozporu s § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neboť podle tohoto ustanovení je možné vydat výzvu k odstranění pochybností pouze tehdy, pokud jsou dány konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti daňového tvrzení nebo o pravdivosti údajů v něm uvedených. Přitom ze samotné výzvy vyplývá, že pochybnost žalovaného se zakládá na vykázání nadměrného odpočtu, aniž by žalobce zároveň vykázal skutečněná plnění.

Žalovaný byl s charakterem podnikání žalobce seznámen dne 8. července 2014, tento den došlo k odstranění pochybností, a stejná pochybnost tedy nemohla být legitimním důvodem pro zahájení řízení dne 23. července 2014. Proto výzva k odstranění pochybností za období květen 2014 nemá oporu v § 89 odst. 1 daňového řádu a je ji nutno považovat za nezákonnou.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že výzvu ze dne 23. července 2014 vydal z důvodu pochybností ve smyslu § 89 odst. 1 daňového řádu, na jejímž základě měl žalobce uvést, pro jaké účely byla přijatá plnění použita, příp. kdy a jakým způsobem budou uskutečněna plnění žalobce související s těmito přijatými plněními. Zároveň vyzval žalobce, aby předložil evidenci dle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a důkazní prostředky prokazující skutečnosti uvedené v přiznání. V této souvislosti žalovaný kontaktoval žalobce a mj. ho poučil o nutnosti dodat originály faktur souvisejících se zdaňovacím obdobím květen 2014. Jednalo se o faktury, jejichž fotokopie žalobce předal žalovanému dne 8. července 2014. Dne 4. září 2014 proběhlo v sídle žalobce ústní jednání, při němž žalobce předložil požadované originály faktur.

Ohledně výzvy ze dne 23. července 2014 žalovaný zdůrazňuje, že obsahuje všechny zákonné náležitosti, takže žalobcovy námítky týkající se její údajné nezákonnosti nelze akceptovat. Dále nepovažuje za relevantní argument žalobce, že již 8. července 2014 (tj. ještě před vydáním předmětné výzvy) byly odstraněny pochybnosti žalovaného. Tento den proběhlo ústní jednání ve věci postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období duben 2014, během něhož žalobce předložil doklady vztahující se k uvedenému zdaňovacímu období a zodpověděl dotazy týkající se mj. předmětu činnosti a svých obchodních aktivit. V žádném případě však z této skutečnosti nelze vyvozovat, že tím došlo k odstranění případných budoucích pochybností žalovaného o údajích uvedených v daňovém přiznání za období květen 2014. V době vydání výzvy ze dne 23. července 2014 disponoval žalovaný toliko obecnými informacemi ohledně obchodních aktivit žalobce; nadto jeho pochybnosti vztahující se k přiznání DPH za duben 2014 trvaly, žalovaný dále činil kroky směřující k ověření oprávněnosti nárokováného nadměrného odpočtu a toto šetření ukončil až v září 2014.

Ohledně argumentu žalobce, že již dne 8. července 2014 předložil doklady prokazující jeho nárok na odpočet za měsíc květen 2014, žalovaný zdůrazňuje, že samotné předložení dokladů bez jejich vzájemného posouzení a následného ověření nebylo dostatečné pro odstranění pochybností správce daně. Žalovaný měl tedy v souladu se zásadou zákonnosti a oficiality povinnost zahájit příslušný postup k odstranění pochybností. Nadto při postupu k odstranění pochybností správce daně nevychází výhradně z důkazních prostředků předložených či navržených daňovým subjektem, ale rovněž z důkazních prostředků vyhledaných správcem daně. Ze všech těchto důvodů se žalovaný domnívá, že postup k odstranění pochybností vedený na DPH za zdaňovací období květen 2014 nebyl prováděn mimo právní rámec, a nelze ho tudíž považovat za nezákonný.

Žaloba není důvodná.

Podle § 89 odst. 1 daňového řádu „*má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností*“.

Spor se mezi účastníky řízení vede o to, zda byly pochybnosti žalovaného ohledně žalobcova daňového tvrzení za měsíc květen 2014 důvodné ve smyslu § 89 odst. 1 daňového řádu, resp. zda postačovalo žalobcovo vysvětlení ze dne 8. července 2014 a předložení fotokopii faktur vztahujících se ke květnovému zdaňovacímu období.

Správce daně je povinen v souladu se zásadou oficality vyjádřenou v § 9 odst. 2 daňového řádu „*soustavně zjišťovat předpoklady pro vznik nebo trvání povinností osob zúčastněných na správě daní a činí nezbytné úkony, aby tyto povinnosti byly splněny*“. Jeho postup směřuje ke správnému zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady (viz § 1 odst. 2 daňového řádu). Při tom vychází z informací obsažených v řádném, popř. dodatečném daňovém tvrzení podaném daňovým subjektem. Vzhledem k tomu, že daňové tvrzení je jednostranným úkonem daňového subjektu, daňový řád v § 89 a § 90 upravuje postup k odstranění pochybností, který může správce daně využít, pokud mu vzniknou konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti či úplnosti podaného daňového tvrzení.

V této souvislosti je nutné připomenout, že daňový subjekt má povinnost daň přiznat a současně doložit. V případě pochybností správce daně je tedy v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu povinen tyto pochybnosti vyvrátit a pravdivost svých tvrzení dokázat. Rozložením důkazního břemene se rovněž mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. listopadu 2007, čj. 5 Afs 172/2006-115, nebo rozsudek ze dne 15. října 2015, čj. 8 Afs 9/2015-61). Z těchto rozhodnutí plyne, že prvotní břemeno tvrzení i břemeno důkazní leží na daňovém subjektu.

Dne 25. června 2014 žalobce podal daňové přiznání k DPH za zdaňovací období květen 2014, v němž vykázal nadměrný odpočet ve výši 74 599 Kč. Žalovaný výzvou ze dne 23. července 2014 zahájil dle § 89 odst. 1 daňového řádu postup k odstranění pochybností, který odůvodnil skutečností, že žalobce v podaném daňovém tvrzení uplatňuje nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění, přičemž nevykazuje žádná uskutečněná plnění. Tato výzva byla řádně odůvodněna a žalovaný konkrétně uvedl, které skutečnosti u něj vzbuzují pochybnosti a rovněž jaké doklady od žalobce požaduje k jejich vyvrácení. Výzva tedy dostala zákonným požadavkům stvrzeným dnes již konstantní judikaturou (srovnej např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. března 2016, čj. 5 A 14/2015-62) a v tomto smyslu byla vydána v souladu se zákonem.

Soud rovněž nemůže přisvědčit argumentu žalobce, že postup žalovaného neměl oporu v § 89 odst. 1 daňového řádu, neboť ho žalobce seznámil s charakterem svého podnikání již dne 8. července 2014. Tohoto dne proběhlo ústní jednání týkající se období duben 2014, žalobce tedy žalovanému předložil dokumenty vztahující se k tomuto měsíci. Ačkoliv žalovaného zároveň v obecné rovině seznámil s povahou svého podnikání a obchodních aktivit, nelze z daného usuzovat, že odstranil veškeré budoucí pochybnosti žalovaného o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů obsažených v daňovém tvrzení za období květen 2014. Nadto postup k odstranění pochybností vázající se k období duben 2014 byl ukončen až v září 2014, žalovaného pochybnosti tedy trvaly v okamžiku vydání výzvy dne 23. července 2014.

Soud se rovněž ztotožňuje s argumentem žalovaného, že ačkoliv žalobce již dne 8. července 2014 předložil úřední osobě podklady prokazující jeho nárok na odpočet za

období květen 2014, tato skutečnost sama o sobě není dostačující k odstranění pochybností žalovaného. Žalovaný totiž neměl možnost seznámit se důkladněji s obsahem dokumentů, posoudit je ve vzájemné souvislosti a ověřit jejich správnost. V tomto smyslu nebyly dostačující fotokopie, které žalobce předal úřední osobě dne 8. července 2014, na což ho ostatně žalovaný výslovně upozornil dne 11. srpna 2014. Správce daně navíc při postupu k odstranění pochybností není vázán návrhy daňových subjektů, ale dbá, aby skutečnosti rozhodné pro stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji. Žalovaný se tedy při svém postupu k odstranění pochybností za období květen 2014 neměl povinnost omezit na důkazní prostředky předložené či navržené žalobcem, ale sám je mohl následně aktivně vyhledávat.

Soud nepopírá, že žalobce může subjektivně vnímat postup žalovaného jako nepříjemnou zátěž pro své podnikatelské aktivity, tento fakt však sám o sobě nezakládá nezákonnost postupu žalovaného.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; soud neshledal, že by se žalovaný vůči němu dopustil nezákonného zásahu, a žalobu proto podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. května 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková